

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

ILLÜSTRERAD TIDNING

IDUN

FÖR · KVINNAN · OCH · HEMMET.

N:r 35 (766).

LÖRDAGEN DEN 31 AUGUSTI 1901.

14:DE ÅRG.

PRENUMERATIONSPRIS PR ÅR: IDUN KR. 6:— IDUNS PRAKTUPPLAGA > 8:— IDUNS MODETIDN. MED PL. > 5:— IDUNS MODETIDN. UTAN PL. > 3:—	UTGIFNINGSTID: HVARJE LÖRDAG. LÖSNUMMERPRIS: 10 ÖRE.	REDAKTÖR OCH UTGIFVARE: FRITHIOF HELLBERG TRÄFFAS SÄKRAST KL. 2—3. REDAKTIONSSSEKR.: JOHAN NORDLING.	BYRÅ OCH EXPEDITION: KLARA S. KYRKO GATA 16, 1 TR. ÖPPEN KL. 10—5. ALLM. TEL. 6147. RIKS 1646.	KOMMISSIONÄRER ANTAGAS ÖFVER HELA LANDET PÅ ALL- DELES SÄRSKILDT FÖRMÅNL. VILLKOR. STOCKHOLM IDUNS KUNGL. HOFBOKTRYCKERI.
--	--	--	---	---

H. K. H. ÄNKEHERTIGINNAN AF DALARNA MED UPPVAKTNING OCH GÄSTER Å SJÖHOLM.

FOTO FÖR IDUN AF OLGA OLSSON, KATRINEHOLM.

FRÅN HERTIGINNANS AF DALARNA SOMMARRESIDENS.

VID DEN VACKRA sjön Näsnaren i Södermanland ligger slottet Sjöholm, som äges af kammarherre Adam Lewenhaupt samt dennes syskon fröken Charlotta Lewenhaupt och grefvinnan Lovisa Lewenhaupt.

Å det ståtliga godset, inramadt i den äkta sörmlandsnaturens idylliska fägring, har h. k. h. änkehertiginnan af Dalarna tillbringat sommaren. Genom hertiginnans älskvärda tillmötesgående har Idun fått förmånen att taga ett par bilder därifrån, hvilka meddelas i dagens nummer.

Bilden här ofvan återger hertiginnan, omgifven af sin uppvaktning och sina gäster. De uppvaktande äro de tre i bakgrunden stå-

ende personerna och utgöras af kammarherren, greve Adam Lewenhaupt, fröknarna Ebba Leijonhufvud och Ulla von Essen. Till vänster om hertiginnan sitta fru af Edholm, grefvinnan Eckerman, född Lewenhaupt, och till höger: friherrinnan Palmstierna, född Celsing samt fröken Charlotta Lewenhaupt.

Änkehertiginnan lämnar i dessa dagar godset för att återflytta till Haga.

SLOTTET SJÖHOLM I SÖDERMANLAND. FOTO AF OLGA OLSSON.

HÄNSYN.

ORDET HÄNSYNSFULL har i våra öron en lika god klang, som ordet hänsynslös har en dålig, men — männe man icke skulle våga något litet korrigerera denna uppfattning?

Det finnes många slag af hänsyn, några, som äro absolut goda, och som det därför höfves hvarje människa att taga, nämligen de till plikt, rätt och sanning, men också andra, hvilka, hur förträffliga de till det yttre te sig, icke äro annat än lojhet, feghet, svaghet eller liknande.

Hänsynsfullheten, sådan den förekommer i dagliga lifvet, har i allmänhet ingenting att göra med den första af dessa kategorier.

När en människa, yuxen vorden, träder ut i världen för att börja lefva på eget ansvar, finner hon sig icke — hvilket hon ju dock bort kunna vänta — vara en fri personlighet med obestridd rätt att tänka och handla efter eget bästa förstånd och samvete. Från alla håll och sidor tränga in på henne en mängd förlamande fordringar, som, stödande sig på gammal häfd, pocka på, att hon skall uppmärksamma dem och genom gärning visa, att hon erkänner deras berättigande. Hon finner sig bunden till hand och fot af de hänsyn, hon anses skyldig släkt och vänner, bekanta

Hårets affallande. En läkare som sedan flere år i Stockholm behandlat speciellt hudsjukdomar, skrifver följande: »Af alla i handeln förekommande medel, afsedda för behandling af de paracitära hudsjukdomar (seborrhé, mjell o. d.) på hvilka hårets affallande i de flesta fall beror, känner jag intet, som vid anställda prof visat sig så verksamt och i så hög grad förtjänar användas som *Azymolstimulus* — —.» Vid London-utställningen 1899 erhöi F. Pauli's *Azymolstimulus* guldmedalj såsom det bästa hårvatten.

Den friskaste och angenämaste är F. Pauli's *ELECTA-Eau de Cologne*, prisbelönt London, Wien, Chicago, Köpenhamn, Paris. Stockholm 1897 erhöi F. Pauli's *Electa Eau de Cologne* högsta utmärkelsen och guldmedalj.

och obekanta, bruk och sedvanor, sin samhällsställning, sitt kön, sin bildningsgrad och tusende andra ting.

Dessa hänsyn ha i regeln ingenting att göra med plikt, rätt och sanning, men dess mer med andra personers tycken och önskningsar, och äro för den skull särskildt ägnade att plåga oss människor, hindra oss och göra lifvet svårt och vanskligt för oss. De beröfva oss vår själfbestämmelserätt, kringskära vår vilja, inskränka vår handlingsfrihet, bortleda vår uppmärksamhet från hvad viktigare är, förmå oss att göra mycket, som är oss emot, och att underlåta annat, hvartill vi känna oss manade, de nödga oss att gå vägar, som vi icke vilja gå och — ofta — icke heller böra gå.

I sanningens intresse måste dock medgifvas, att det finnes en hel del godt folk, som på grund af natur och uppfostran äro så väl anpassade efter förhållandena, att de alls icke märka, hur bundna och ofria de äro. De hafva ingen önskan att intaga en själfständig ställning gent emot andra, att vara en personlighet hvar och en för sig själf. Hvad de behöfva för att känna sig väl till mods är att befinna sig bland den stora mängden, att i alla stycken vara den lika och att på grund här af äga dess fulla aktning och gillande. För dem faller det sig så helt naturligt att taga hänsyn till allt, hvad den gängse meningen fordrar, oafsedt om dessa fordringar äro berättigade eller icke.

Att denna slags hänsynsfullhet är allmän, därom bära vårt lif och lefverne noggsamt vittne. Det är något så besläktadt öfver oss alla, något så fruktansvärdt likartadt öfver allt, hvad vi tänka och göra. Vi taga så mycket intryck af andra. Vi inrätta vårt lif på samma sätt som de, hafva samma åsikter, samma intressen, vi ordna våra hem, roa oss, kläda oss, göra allt på samma sätt som de. Det finnes intet säreget hos oss, utan vi äro kopior af — alla andra.

Att så är, det finner man i allmänhet icke något ondt i. Tvärtom. Och, dock hvilken faddhet ger det icke åt vårt lif, hvilken enformighet och tråkighet. Hur ointressant, innehållslöst, fattigt och tröttsamt gör det icke

vårt umgänge med hvarandra, och hur litet skickade gör det oss icke att personligen ingripa i samfundslifvet, hur oförmögna att rikta det och tillföra det något nytt!

Det är dock icke alla, som finna den af fordrade hänsynsfullheten så där berättigad. För mången förefaller den som ett olidligt tvång. Att icke — för andras skull — få gå dit håg och lust kalla, icke få tänka och handla så, som den egna känslan för det rätta bjuder, hur orimligt, hur hårdt! Och dock — böjer man sig. Det vill så mycket mod till för att mot andra häfda den egna viljan, det vållar så många slitningar och obehag, det väcker sådan förundran, sådan harm och ovilja, sådan uppståndelse. Och man faller, om än ovilligt och med tyst reservation, undan, fogar sig efter förhållandena, försakar sina egna önskningsar, uppger det bästa af sig själf bit för bit. Man gör det endast för den eller den gången och lofvar sig, att det för framtiden skall blifva annorlunda. Men vändpunkten kommer aldrig, den flyttas ständigt ett stycke fram i tiden, och lifvet droppar bort dag för dag. Hur mången är det icke, som, besjälad af en varm religiös känsla, åstundar att lefva sitt lif i allvar, men som, af hänsyn till oliktankande anhöriga och för att icke såra dem eller bryta med dem, kväfver den inre maningen och lever *deras* tomma, ytliga lif. Hur mången förnekar icke sina åsikter för att lättare komma fram i världen, hur mången umgås icke vänskapligt med personer, som han ringaktar, men som han icke vågar stöta sig med, hur mången säger icke — för artighets skull — saker, som han ingen mening har med, hur mången ler icke gillande åt skämt och pladder, som han innerst vämjes åt! Hur ofta, ofta är man icke på detta eller andra sätt hänsynsfull, förståndig, belevad, efter hvad människor tycka, otrogen mot sig själf, osann mot andra, feg och ömklig, efter hvad det egna samvetet hviskar!

Det finnes slutligen också människor, hvilkas oafhänghetskänsla är så stark, att de trots allt det obehagliga, de därigenom utsätta sig för, absolut vägra att, för hänsyns skull, afstå från sin rätt att själfva råda öfver sig.

Deras hänsynslöshet *kan* vara af ondo, och den är det, om den kommer dem att bryta mot hvad plikt och rätt bjuda, men den *kan* också vara endast en fullt befogad vägran att underkasta sig de oberättigade fordringar, som af andra framställas.

Denna senare slags hänsynslöshet finna vi vanligen fullt ut lika fördömlig som den förra, och vi hafva knappast ord starka nog för att ogilla dem, som låta en sådan komma sig till last. De äro efter vår uppfattning elaka, inbitna egoister, som icke det ringaste grand fråga efter andras känslor och önskningsar, endast de få sin egen själfviska vilja igenom.

Men hafva vi väl rätt att fördöma och förakta dem? Äro de icke i stället värda vår aktning, dessa människor, som våga vara sig själfva, vara sanna och naturliga, som ej rädas att tänka fritt och handla därefter, som hafva mod att se det oberättigade, det löjlige i alla de tusentals små fordringar, vi egenmäktigt ställa på dem, och som äga kraft att tillbakavisas dem? Hvilka utpräglade personligheter äro de icke, hur säregna, nya och intressanta, hvilka rika möjligheter hafva de icke till utveckling och till ett själfständigt verkande.

Vi människor taga det så svåra lätt med fordringarna på andra. Vi tveka icke att ingripa i andras lif, att påverka deras åsikter, styra deras vilja, mästra deras åtgöranden, att förmå dem att vara sådana, som *vi* vilja, att gå de vägar, *vi* anse vara de rätta eller

Stil.
Skönhet.
Styrka.

Mölnlycke Möbelfabriks Utställning, Birger Jarlsgatan 18.

Tillverkar och för å lager Möbler i äldre och modernare stilarter. Sängar och Sängkläder. Möblerna som tillverkas af prima torrt trä äro solida, stilfulla och billiga. Lager af Mattor i många storlekar, Möbelyger, Gardiner i eleganta mönster och Portierstänger. Billiga priser.

Filialer:
Göteborg,
Borås.

de lämpliga. Vi förstå icke vådan häraf, förstå icke, att vi kunna hindra dessas, de andras, utveckling, försvaga deras vilja, beröfva dem modet och kraften, fördärfva deras karaktär och genom att snedvrída deras lif göra det ofruktbart och till intet nyttigt.

Vi göra det ofta af tanklöshet, ofta af öfverdrifven välvilja, men också mången gång af fåfänga och härsklustnad. Detta vårt handlingssätt, alltid förkastligt, blir, om vi tillgripa våld, om vi begagna oss af vår makt och myndighet — en låghet.

I. STADE.

VANDRINGSMAN.

SE, SKUGGORNA i kvällen
stå tunga öfver vildjup vrå,
och stigen genom skogen
blir villosam att gå.

Och långt jag har att vandra
och svår den mark, där stigen går
i törne och i tistlar
och tätta vildmarksnår.

Och skogen den är dyster
och sinnetung och mildals lång
och vägen, som jag vandra skall,
går i dess djupsta prång.

Och mörkret står därinne
så tjockt och väggtätt som en mur,
och dystert ugglan skriker
sin olyckslåt därur . . .

Och vor' jag ej så ensam
uppå min öde vandringsstig,
och om jag ändå hade
en älskad vän hos mig.

En vän, som var mig trogen,
en, som jag kunde lita på . . .
då blefve nog ej stigen
så villosam att gå.

Då räddes jag ej skuggan
i skogen — vor' den än så tung!
Då blefve natten dager
och själf jag blefve ung . . .

Men — skuggorna i kvällen
stå tunga öfver vildjup vrå
och stigen blir allt tyngre
och tyngre till att gå . . .

HJALMAR WALLANDER.

HVEN OCH TYCHO BRAHEMINNENA.

DEN 21 NÄSTA SEPTEMBER skall åter konung Oscars hvita »Drott» ligga förankrad utanför Hven, där furstar från Sverige och Danmark samt möjligen från stormakterna i öster och väster stämt möte för att njuta af jaktens fröjder. Redan ett dylikt furstemöte riktar för en stund uppmärksamheten på Öresunds Isola bella, som eljes hvilat som en sofvande prinsessa på vägen i hundra-årig blund. Men än mera fångslar den följande dagens festlighet intresset vid den ö, hvilken bär minnet af Skånes namnkunnigaste

lärde. Å »Tycho Brahes ö» firas nämligen då i konungens och de främmande furstarnes närvaro högtidligt trehundraårsminnet af den store mannens bortgång.

Det har allt mera blifvit erkänt, att Skåne icke är detta prosaiska, skönhetsfattiga landskap, hvartill en äldre uppfattning velat göra det. Många trakter inuti landskapet äro af framstående, nästan sydländsk naturskönhet, och vackrare tafra än Sundet med sina skarpt uppstigande, å danska sidan bokkrönta stränder med Hven i midten skådar man sällan.

»Man kan finna andra svenska tafra t. o. m. mera storartade, lika effektrika och slående i första ögonblicket, utan därför att denna tafra i längden intresserar mera,» säger O. P. Sturtzen-Becker. »De andra svenska naturscenerierna äga storhet och behag, men de sakna lif; de hafva denna urnordiska tysthet, denna högtidliga orörlighet, som är af en så gripande verkan för stunden, men som blifver nedtryckande för en längre samvaro. Här åter har man ett måleri med figurer, ett rörligt, ständigt omväxlande och sig förnyande skådespel; det är en natur, vid hvilken man icke tröttnar, med hvilken man kan umgås, i stället för att blott i förbigående beundra den. Stig upp en vårmorgon och blicka ut öfver Sundet, öfver detta haf, som här är en flod, men en flod med hundratals seglare, ost- och vestindiefarare, amerikanare, briter, pansarskepp och fraktfartyg, betrakta denna tafra, så ensam i sitt slag, så rik på bilder, så full af färg och känsla och tillika så lefvande! Se, huru den vaknande dagen gjuter sitt allt bjärtare ljus öfver Själlands kust med dess af morgonrodnaden purprade skogar, mellan hvilka lustslott, byar, kyrkor öfver allt skymta fram, och huru Kronborgs gråa fästningspalats med de prunkande tornspirorna stiger, liksom belyst af en purpurröd bengalisk eld, fram ur nattens dimmor! Märk, hvilket nytt lif, som i dessa ögonblick rör sig öfver Sundets småkrusiga böljor! Det är den glänsande svanen, som vänder åter till sina välkända vikar; det är den långbenta storken med 'de röda strumporna', kastande under sin flykt en rörlig, bred skugga öfver sjön; det är dessa tallösa härar af vildgäss och änder, som i långa oändliga kolonner draga tätt öfver vattenytan mellan Sundets båda stränder för att i bukterna söka en fristad för sina ägg och ungar!»

Det är en sådan morgon vi gå ombord på Landskronaångaren »Bore», som uppehåller den enda ordinarie kommunikationen med Hven — från danska sidan sker trafiken medels segelbåtar. Det är vår afsikt att forska efter de minnen, som kunna finnas kvar från den store astronomens vistelse där, då han härskade som en vetenskapens furste på sitt observatorium Uranienborg och såg konungar och furstar hos sig som beundrande gäster.

Vi beundra östkustens skarpt uppstigande gräsklädda branter, här och där afbrutna af en lervägg, hvilket i den blå förtoningen låter ön framstå i opalfärg. Dessa branter dölja afundsjukt allt, som finnes på öns inre, öfverlämnande åt fantasien att måla detta. Endast den nya kyrkans smärta spira och ett par trädkronor stiga upp öfver branten, vid vars fot några hus grupperats längs en fordontima flodbädd och här lägga vi till i Bäckvikens hamn. (Se årg. 1899!)

På skjutsar bär det i väg uppför branten, och snart äro vi uppe på platån. Såg man ingenting där nere ifrån, då är däremot själfva ön som ett fartygsdäck med den vidsträcktaste utsikt åt alla håll. Landskapet är skänkt med åker vid åker i grönskande bördighet och burgna gårdar, inbäddade i frukt- och blomsterträdgårdar. Men det är kuperadt nog, och

PRISKURANT

med c:a 1,600 illustrationer

är utkommen och sändes franko
på begäran.

K. M. LUNDBERG

STOCKHOLM.

från vägen, som slingrar sig tvärs öfver ön, fram till Kyrkbacken, öppnar sig till höger och vänster utsikt efter utsikt, fulla af täckt behag eller beundransvärd storslagenhet. Öfverallt skymtar Sundet mot en fond af Landskronahöjderna i öster eller den leende, villabeströdda »Kysten» å danska sidan eller och som ett bredt panorama, fylldt af hvita segel och forsande ångbåtar, med Kronborg och Helsingör i den blånande fonden, där Skånes och Själlands kuster tyckas växla handslag.

Det doftar från klöfvern, det surrar i luften och solen skiner varm, men plötsligt kommer en vindfläkt med bud från Sundet och mättad af ozon. »Her er deilig at være!» säger min danske ledsagare och han har rätt. Hven skulle vara den bästa plats för en sommarvistelse, helst här finnas utmärkta bad, om blott kommunikationerna och omsorgerna för »detta lekamligas nödtorf» stode mera i jämhöjd med nutida anspråk. Men kan man moderera sig, så — res till Hven på några veckor nästa sommar!

Efter en kort färd hafva vi uppnått platsen vid den nya kyrkan, och här göra vi halt, ty här strax intill låg till höger om vägen Uranienborg och till vänster Stjärneborg. Uranienborgs en gång 22 fot höga och i basen 20 fot breda vallar hafva jämnats, men kunna ändå, åtminstone på flere ställen, tydligt urskiljas till sin sträckning. Af vidstående plan (fig. 3) kan man se huru det hela tagit sig ut med fruktträdgård inom vallarne och slottet i midten samt gångar, gående rakt i de fyra väderstrecken. På en annan bild (fig. 9) synes slottets fasad med nedersta våningen öppnad för att visa källarnes inredning. Af all denna härlighet finnes ingenting, eller så godt som ingenting kvar. Ett par källare, som hört till uthusen, och en krets af stenar, tillhörande hufvudbyggnadens grundval, visande att denna ej varit särdeles stor till sin grundyta, äro det hela af byggnadsverk, men i ett hörn i fonden af bilden (fig. 2) finnes ännu Tycho Brahes i cement murade brunn med klart och kallt vatten. Denna var belägen i nordvästra hörntornets källare — i köket — och försåg genom en hydraulisk inrättning alla slottets rum med vatten.

Femtio år voro nog att efter Tycho Brahes afresa från Hven jämna hans borg med marken. Man nedbröt den för att vinna byggnadsmaterial till andra byggnader, och därför har man i senare tid vid verkställda efterforskningar funnit delar af de med inskriptioner försedda grund- och portalstenarne från slottet insatta i laduväggar här och där på ön. I samband härmed må det ock nämnas, att af den dyrbara och storartade instrumentsamling Uranienborgs observatorium innehöll, det mesta är försvunnet. Den stora himmelsgloben, Tycho Brahes lifsverk, (fig. 10) förstördes vid en slottsbrand i Köpenhamn på 1700-talet.

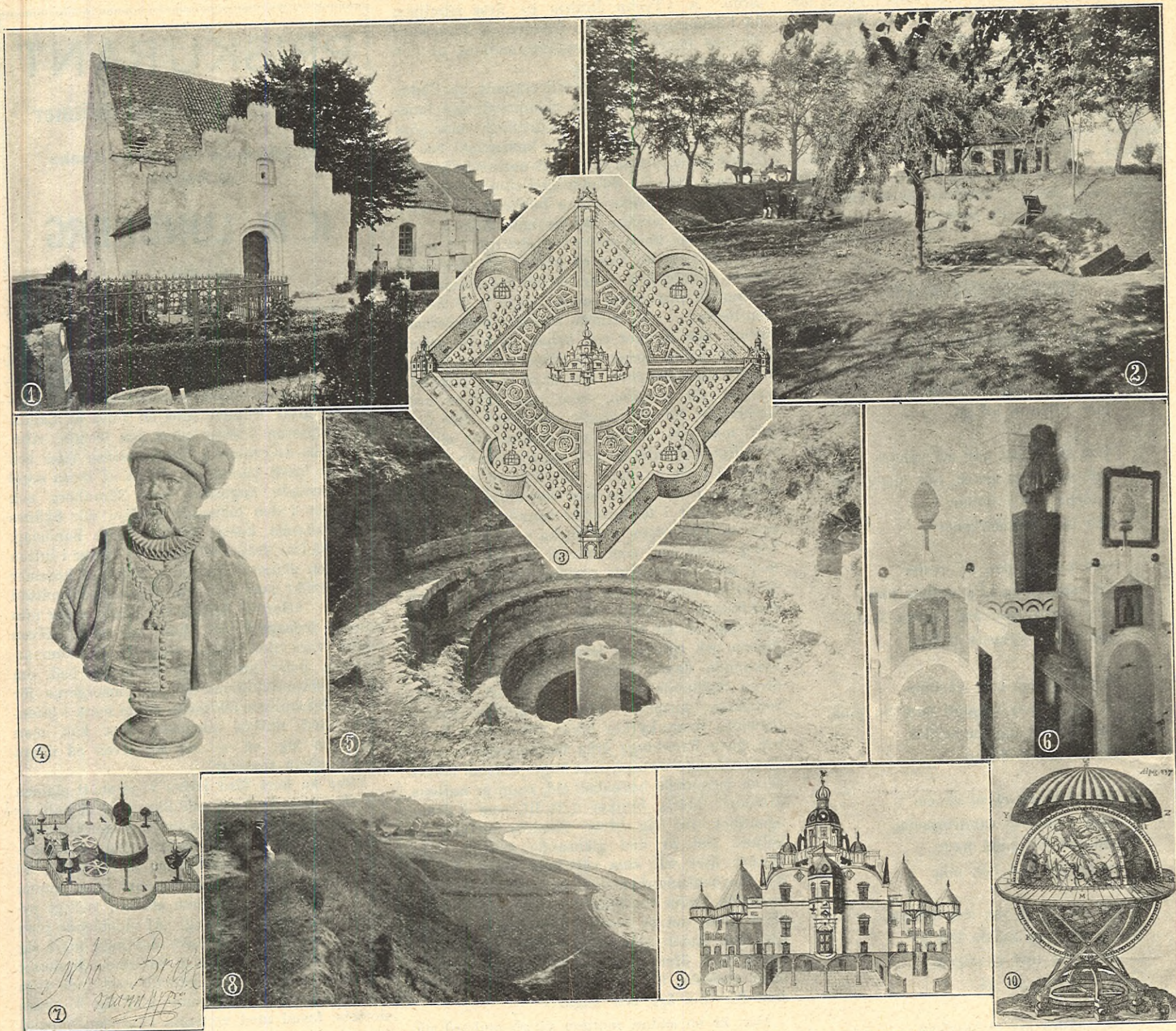
Kort efter Uranienborgs fullbordande anlade Tycho Brahe ett underjordiskt observatorium,

HULTMANS CACAO

har brutit väg för den svenska Cacaofabrikationen.

Dess absolut renhet garanteras, men förbrukare däraf uppmannas enträget att vid köp noga tillse, att de verkliga erhålla Hultmans Cacao och icke billigare uppblandade och förfälskade cacaoarter af svensk eller utländsk tillverkning, hvilka få utgifvas för Hultmans Cacao.

Partiförsäljning: Hultmans Fabrikers Filial, Riddargatan 10, Stockholm.

BILDER FRÅN TYCHO BRAHES Ö. FOTO FÖR IDUN AF HOFFOTOGRAFEN F. E. ARVIDSSON.

1. DEN HELIGE JAKOBS KYRKA Å HVEN. 2. UTGRÄFNINGARNE VID URANIENBORG. 3. URANIENBORG. 4. TYCHO BRAHES BYST. 5. KRYPTA VID STJÄRNEBORG. 6. TYCHO BRAHES KYRKBÄNK. 7. STJÄRNEBORG. 8. HVENS VÄSTKUST. 9. URANIENBORGS FASAD. 10. HIMMELSGLOBEN.

som han kallade Stjärneborg. Här uppställdes instrumenten å stativ af sten. Härigenom förekom den skakning, som vinden åstadkom å Uranienborgs höga torn och som öfvade inverkan på observationernas noggrannhet.

Stjärneborgs utseende ofvan jord synes af närstående samtida afbildning (fig. 7), därunder facsimile af Tycho Brahes namnteckning. Det har omgifvits af en lägre vall. Om observationskryptornas utseende har man lyckligtvis visshet, enär en af dem bevarats (fig. 5). På fyra cirkelrunda, höga trappsteg kom man ned till det cirkelrunda golfvet, i hvars midt befinner sig den massiva stenpelare, som utgjort instrumentets stativ. Denna krypta är det enda återstående minnesmärket af Tycho Brahes byggnadskonst. Det var meningen att förbinda Stjärneborg med Uranienborg medels en underjordisk gång, men denna blef aldrig fullbordad.

Utom sina astronomiska observationer hade Tycho Brahe å Hven flere andra mera praktiska inrättningar, som visa honom stående ej blott på höjden af sin tids bildning, utan

i vissa hänseenden betydligt före densamma. Å Uranienborg funnos boktryckeri, astronomisk instrumentverkstad m. m. och, när vi nu fortsätta färden på Tycho Brahes kyrkoväg, den han, enligt dåtida prästerskapets klagan, allt för litet nötte, genom Tuna (jmf. town) by upp till den gamla kyrkan, se vi till vänster en rad reguliera fördjupningar i marken, ännu ej fullt torrlagda. Det är minnena af Tycho Brahes fiskdammar, reglerade genom dammar och konstrika slussar, och hvilkas vatten småningom utgöt sig i ett fall, som dref Tycho Brahes egen »Papirmölle» med hvitgarvereri o. d. Platsen heter ännu Möllebäcken, men bäcken är numera så godt som ett minne blott. Vid dennas utlopp hade antagligen båtarna från Själland sin tilläggsplats. Nu är den något nordligare nedanför Kyrkbacken.

Den ålderstigna kyrkan på höjden står nu obegagnad, men vidmakthålles som ett sjömarke. Den är obestriddigen af hög ålder och synes vara till- eller ombyggd, enär ena delen synes vara af något yngre datum. Inredningen är anspråkslös och några egentliga historiska

minnen finner man ej. För oss Tycho Braheforskare har den dock det intressanta, att den hyser en byst af den frejdade mannen, hvilken byst (fig. 4) torde vara ganska porträttilik. Bysten är uppsatt öfver den kyrkbänk, som en gång skall hafva varit Tycho Brahes (fig. 6). Den bär å dörrarna Tycho Brahes vapen, en guldpelare i blått fält, men huruvida den är äkta, eller befinner sig på sin ursprungliga plats, kunna vi ej afgöra, då den, enligt äldre skribenter, förr befunnit sig å annan plats i kyrkan, och att vapnet ej alltid haft samma utseende som nu (jmf. Heiberg), men det är ju möjligt, att han sett någon annan kyrkstol, enär äfven andra adliga familjer antagligen haft sina kyrkstolar därstädes.

Från platsen utanför kyrkan (fig. 1) har man en hänförande utsikt öfver Hvens västkust till den danska kusten midt öfver och härifrån var det, som den store mannen, omgifven af ett hof af lärde och disciplar, såg de präktiga snäckor närma sig, hvilka förde med sig hans kunglige gynnare, Fredrik den andre, kung Jakob af England m. fl.

furstliga vetenskapsmän, hvilka kommo för att blicka upp till honom och från hans läppar suga visdomens ord.

Men det kom ock en annan dag, då förtalets och afundens listiga tungor hade fullbordat sitt värf och tvungit den store mannen att taga afsked af sitt älskade Uranienborg och från denna plats anträda den tunga färden först till Köpenhamn och sedan till utlandet, som skänkte honom en länge bortglömd graf i Prag för 300 år sedan.

Tigande och öde, halft förfaret,
står herr Tychos slott på Hven.
Ingen stjärnklok mer vid okularet
söker Cassiopeias sken.
Väderflöjeln sjunger sorgesång.
Dystert sorlar mörka böljors gång:
Herr Tycho drager ur landet.

Hofmän sjöngo jämt i Fredriks öra
om hr Tychos stjärnefärd:
Sådant där är tjocka klerkers göra —
icke värde sköld och svärd.
Adelsmannens färd är dryck och ras —
icke spejande bak sotadt glas:
Herr Tycho drage ur landet!

Bondens dotter tog han till sin sida,
jäntan ifrån Knutstorps gård.
Det kan Danmarks fruor icke lida,
krämmande i flöjl och mård.
Sexton anor höfvas Tychos vif.
Bondens dotter är blott tidsfördrif:
Herr Tycho drage ur landet!...

Konung Fredrik, Tychos vän är hädan.
Hofmän gripa statens ror.
Nu må också Tycho draga dädan.
Hemma endast afund bor.
Väderflöjeln sjunger sorgesång.
Dystert sorlar mörka böljors gång:
Herr Tycho drager ur landet.

Och herr Tycho axlar färdekappan,
lämnar så Uranienborg.
Dofva ljuda tunga steg i trappan,
som tycks kvida uti sorg.
»Kom, min maka, kom, min herdinn!»
Gråt, mitt barn, ty sorgset är ditt sinn':
Herr Tycho drager ur landet.»

Elden slocknat under forskarns degel,
ingen mera tüben rör,
men i landsflykt nu ett vadmalssegel
Danmarks store Tycho för.
Hemlös herre drager nu ur by.
Vinden hviner. Stjärnan går i sky.
Herr Tycho drager ur landet.

Än en sista blick på Brahehuset
kastar forskarn från sin båt.
Ljusets stolta borg är vigd åt gruset
och — han brister ut i gråt.
Klaffartungor hafva fyllt sitt mått.
Så farväl, du vittra drömmars slott!
Herr Tycho drager ur landet!

PEHR J. WALLIN.

FÖRFATTARINNAN AURORE LJUNGSTEDT (CLAUDE GÉRARD). A. BLOMBERG FOTO.

VID ÅTTIO ÅR.

EN PERSONLIGHET, som lefvat åtta decennier och hunnit gränsmärket, där det nionde ligger vintertyst i kvällssolbelysning och drömmer under ålderdomens snö, har en hel värld af minnen att blicka ut öfver, på samma sätt som alpvandrarerna, hunnen öfvan

trädgränsen, skönjer under sig det skiftande landskap han lämnat.

Och har den äldrige vandraren på livets stora färdväg varit en med rika andliga gåfvor utrustad människa — hvilka vyer af olikartad skönhet kan denne då ej se tillbaka på genom minnets synglas!

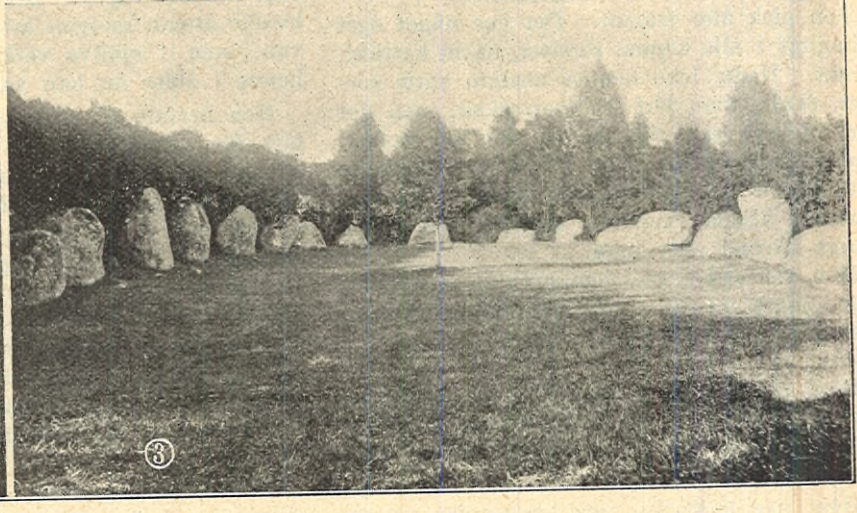
För en skönlitterär författarinna som Aureore Ljungstedt, hvilken i sin själ fått nedlagd en rik ådra af skapande fantasi, hvarmed hon under en nu svunnen litteraturperiod fånglat tusentals svenska läsare, skall en återblick på tider, som gått, helt visst vara af både värmande och glädjande art.

Den skall ställa för hennes erinring år af njutning, den andliga skaparfröjdens njutning, då hennes inbillningskraft, till dels burens af egen originalitet, till dels befruktad af den franska litteraturens fantasirikaste och med djup koloristisk glöd utrustade diktare, frambragte den ena berättelsevolymen efter den andra, alla mottagna med varmt intresse och skänkande uppfyllelse åt hennes författardrömmar.

Det är sant, att hennes diktning är »af mycken liten djupsinnighet»; hvad som rört sig på djupet af tidsfloden har hon ej bekymrat sig om att undersöka, några tändande idéer har hon ej gifvit människorna att fylka sig omkring. Men till ersättning har hon i en liflig, ofta färgkraftig stil format lifsskildringar ur olika samhällslager, genomväfda af ett fantastiskt element och burna af en dristig fantasirikedom, som gjorde dem till de svenska hemmens favoritlektyr under 60- och 70-talen.

Nu har en litteraturströmning, bärande på sina mäktigt framrullande böljekammar en ny tids tankar, kommit publiken att hart när förgäta Claude Gérard's »Järnringen», »Psylogiska gåtor», »Onkel Benjamins album» m. fl. I bokskåpen ha de numera fått lämna plats för de volymer, som äro resultaten af »det moderna genombrottets» dikteriska expansion och hvilka bredvid 70-talets alster te sig som människor, bundna af en samhällsviktig verksamhet sida om sida med sorgglöst lekande barn.

Men någon gång skall litteraturvännen, då han granskar bibliotekens skyldrande rader af bokryggar i cloth, saffian eller pergament, se den franska signaturens bokstäfver lysa mot sig från en hylla i skymundan, och ihågkommande, att hans föräldrar stundom i entusiastiska ordalag nämnde namnet Claude Gérard, tar han då ned en af de sällan vidrörda volymerna och läser de gulnande

SVENSKA FORNMINNESFÖRENINGENS MÖTE. 1. UTFÄRDEN TILL ALVASTRA KLOSTERRUIN. 2. GRUSHÖGEN VID ALVASTRA, DÄR SKELETTEN FRÅN 200 ÅR E. KR. FUNNOS. 3. DOMMARRINGEN I NÄSSJÖ. FOTO FÖR IDUN AF F. BORGSTEDT.

MAJTORP, FRU A. LJUNGSTEDTS SOMMARHEM.
A. BLOMBERG FOTO.

sidorna för att se, hur en face af den svenska romandiktningen tedde sig under det nittonde århundradets senare hälft. —

Den vördade författarinnan fyller den 2 september 80 år.

Idun utöfvar därför en kär plikt, då hon i dagsnumret meddelar sina läsare bilden af den populära skriftställarinnan.

Fru L. tillbringar, som hennes sed varit under många år, sommaren å sin dotters villa Majtorp, härligt belägen vid Edsviken utanför Stockholm.

Ännu bibehållande såväl andlig som kroppslig vigör, följer hon noga med litteraturen, för hvilken hon alltjämt hyser det lifligaste intresse. Och liksom hon själf fortfarande lefver med i världen med sin vakna iakttagelse, ehuru det var längesedan den sista bläckdroppen lämnade hennes penna, skola minnesgoda vänner af hennes fantasirika diktning tvifvelsutän erinra sig den äldriga författarinnan på hennes födelsedag och i tankarne bringa henne sin hyllning för hvad hennes talang gifvit under flydda år.

ERNST HÖGMAN.

"KOKETT". SKISS FÖR IDUN AF U—A V.

HON GICK ljudlöst fram på den mjuka skogsstigen och njöt i fulla drag af den härliga morgonen. Det doftade skog, och under granarna var det svalt, djupgrönt, medan en och annan liten solstråle färgade mossan ljus invid stigen. Så slog en fågel en jublande drill högt uppe i en trädtopp, och hon, som gick där nere på stigen stannade och såg upp. Hvad det var skönt. Grantopparna afteknade sig emot en djupblå sommarhimmel utan ett enda moln, och fastän hon icke kunde upptäcka sångaren, steg alltjämt drill på drill upp i den friska morgonluften.

Hon gick åter framåt. Det var något eget behagligt i alla hennes rörelser, något kattligt, mjukt. Hade icke hennes ansikte varit vackert, skulle man blifvit öfverraskad, men det var vackert och mer än så, det var trolskt. Ögonen voro förunderligt djupa, men de hade i detta nu ett uttryck, som förrådde irrande tankar. Vilsna, hemlösa tankar, som aldrig bringa klarhet eller lugn.

Hon var artist, och hon njöt af allt skönt, som omgaf henne, men hon hörde icke till dessa, som älska naturen, ty hon förstod den inte.

Hon var klädd i något mjukt, gult tyg, håret glänste som ebenholts mot allt det ljusa, skira, hennes hy var en sydlandskas. Hon hette Iris.

Hon var moderlös, och hennes far var en framstående konstnär. Hon hade följt honom

öfverallt, sedan hon var liten, men hon hade aldrig fäst sig vid honom, ty, fastän tillsammans, gingo de skilda vägar. Hon var rikt begåfvad, hon kände hur det sjöd inom henne af dolda krafter, men de funno ingen väg, och det var redan länge, sedan hon beslutit sig för att icke göra någonting.

Hon hade försökt att måla, men det hon åstadkom med penseln stod i en så skärande motsats till bilden, som hon såg för sin själs öga, att hon till sist aldrig mera ville röra vid en duk. Att sy, slå ihjäl tiden med handarbeten fann hon borgerligt och löjligt, och så gjorde hon, som sagdt, ingenting.

Jo, hon reste, hon klädde sig med en förvånande elegans, och så gjorde hon eröfringar. Hon var kokett, afskyvärdt, hejdlöst kokett, sade de få kvinnor, hon kände, och hon hade till sist börjat tro det själf.

De misstogo sig alla. Hon var lidelsefull och intelligent. Men med dessa båda egenskaper hade hon ingen att älska och intet att tänka på. För männen blef hon farlig. Icke att hennes tjuskraft låg i hennes skönhet. Den låg däri, att hon älskade själf.

Det behöfdes icke så mycket. Hon hade ingen, som talade med henne, ingen ordentlig uppfostran, ingen aktning för någon, ej ens för sig själf, och mycket sväfvande begrepp om en Gud. Hon brydde sig alls icke om att tänka efter, och när känslan blossade upp inom henne, fanns där intet, som höll henne tillbaka. Men hon glömde, tröttnade och öfvergaf, stundom till och med innan hon själf riktigt visste hvad hon känt.

Men den, som mött dessa ögon, när de logo fuktiga och djupa, den, som tryckt dessa smidiga lemmar till sitt bröst, den behöfde kanske år för att glömma; och så fick hon namn om sig att vara kokett.

En gång hade hon kommit att höra ett ömdöme fällas om sig, och det hade varit en svår stöt för henne. Man hade först sagt något om hennes ytlighet, hennes skönhet och koketteri, och så hade en annan stämman tillagt, att »hon har ingen själ». Då hade hon gått in i sitt rum, stödt de runda armbågarne emot skrifbordet och stirrat ut. Hvarför hade icke ödet gifvit förmåga, när det gaf längtan? Hvarför hade hon intet att ägna sig åt eller lefva för? Hvarför hade hon icke fått något hem, ingen mor? Kanske hade hon ingen själ, men i så fall hade den dött af brist på näring. Och hon lutade sig ned och grät bittert.

Hennes far hade fått idén att måla en tafva hemma i Sverige under sommaren, och en god vän hade visat honom ett litet vackert ställe strax intill sitt eget gamla fädernegods. Därför gick Iris nu i en svensk granskog. Därför var det också, som hon allt som oftast såg framåt vägen. Hon väntade i dag som hvarje annan morgon att träffa denne faderns vän, som i själfva verket var vida närmare henne i ålder än han var fadern.

Hon brydde sig icke om honom. De hade fått för vana att träffas i skogen vid denna tid, och Iris gick, emedan hon hvälfde en alldeles särskild plan i sitt hufvud. Hon ville ha ett hem. Hon skulle få svårt att försaka sina resor, svårt att dagligen umgås med en stel aristokratisk man och hans ännu stelare gamla mor, och allra svårast att afsäga sig de fria, glada konstnärsfesterna, där champagnen sprudlade, och där ögon och läppar sade henne, att hon var festens drottning, att hon var skön, att hon var deras egen gudomliga Iris.

Hon strök sig öfver pannan, och ögonen glimmade ett ögonblick till i en underlig, brännande glans.

Jo, hon var Iris, men en gång måste det vara slut, och det byte hon ville göra var icke att förakta.

Han var af gammal förnäm släkt, han var rik och ansedd. Tyckte han om henne? Ja, han måste. Han hörde till detta egna slags män, som ogärna träffa en flicka morgon efter morgon ensam i skogen, om det icke är deras föresats att gifva sig med henne. Han var hederlig eller korrekt, eller hvad det nu var, som dikterade hans handlingssätt. Hon visste det icke, han var icke mer lik någon, som hon kände, hon förstod honom icke. Han var tråkig, men gedigen.

En stund hade han gått framför henne på stigen. Hon hade sett honom i hvarje vägens krökning, och till slut blef hon tvungen att sakta sina steg för att icke hinna upp honom. Då stannade han och inväntade henne.

Han hälsade, men så gick han tyst vid hennes sida, tills hon nästan kände sig irriterad. Hon såg på hans bruna, kraftiga händer, hans breda axlar och kalla, blå ögon, och kände sig underligt främmande inför denne man. Hon förmodade, att han älskade henne, men hon hade aldrig sett en skynt af denna känsla, och hon var mycket osäker om sin makt.

De kommo till en liten glänta i skogen, och här satte han sig på en kullfallen trädstam. Hon blef stående midt emot honom och borrade med sin parasoll små, runda hål i marken, och till slut började hon känna sig så underligt beklämd.

Då höjde han plötsligt hufvudet: »Jag vill tala ut,» sade han, »det är er rättighet att veta, hvad jag tänker. Men först en sak: låt oss tala som mänska till mänska, låt oss glömma, att jag bör vara artig, och att ni skall småle, låt oss gå rakt på sak och förstå hvarandra fullt.

»När ni kom hit, var ni mycket vänlig och uppmuntrande. Som ni var mycket vacker, ansåg ni förmodligen, att jag borde förälska mig i era vackra ögon. Jag gjorde det inte. Kanske fordrar jag något annat än yttre färging, kanske var jag varnad; i alla händelser var jag försiktig. Så lärde jag känna er bättre. Jag märkte, att ni förstod att tala om allting, och att ni intresserade er matt för något litet. Ni är så rikt utrustad, och det gjorde mig ondt om er. Jag var icke längre så försiktig. Då såg jag glimtvis, hur ni hade det. Jag såg, hur ni lefver utan intresse, jag märkte med fasa, att ni, en ung kvinna, lefde utan stöd, utan föräldrar, utan religion. Jag fruktade er, ty jag trodde ni var dålig, men efter hand märkte jag, att ni blott var hjälplös, att ni drefs från ett mål till ett annat, att ni led, medvetet eller omedvetet. Då var det, jag började tänka mig er som min hustru; jag ville ta vård om er, visa er, att i lifvet finnes arbete, allvar och öfver allt — Gud. Men så tänkte jag på det ögonblick, då jag skulle lägga er hand i min mors och säga henne, att detta var den dotter jag skänkte henne. Och jag såg er framför mig och såg henne, och jag fruktade, att det aldrig skulle gå. Jo, kanske — med kärlek; men detta har hela tiden varit min stora ångest; att ni skulle skänka er åt mig, göra det kallt, utan kärlek». Han tystnade plötsligt, men strax derpå tillade han allvarligt: »Ja, Iris, jag älskar er, hos er finns så mycket rikt och skönt att älska. — Men det är icke så, att jag blott vill äga er. Lifvet är så allvarligt, Iris, och dock så skönt, jag vill ha er med, er hela, er rika, varma själ vill jag föra med i min sträfvan uppåt. Förstår ni mig? Kan ni lägga er hand i min? Eljes, låt detta vara vårt farväl.»

Han steg upp och blickade en stund på den

C. W. Schumacher
Kongl. Hofleverantör.
Norrländsgatan 17, Stockholm.

NYHET!
Mältade brödsorter.

HUSHÅLLSBRÖD, mältadt hvetebröd å 42 och 25 öre.

HUSHÅLLSBRÖD, mältadt rågsiktbröd å 38 och 25 öre.

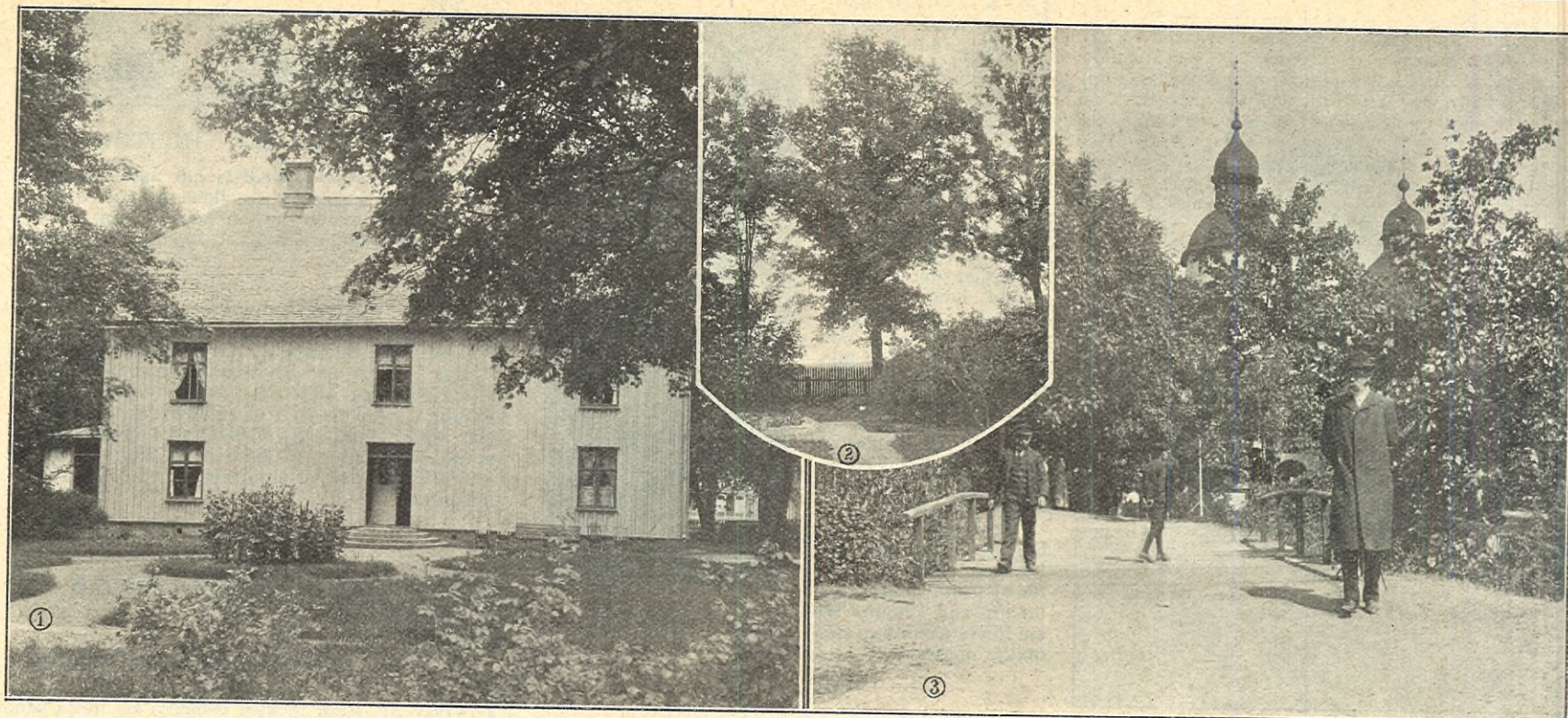
BRÖD HUSHÅLLS-
Limpbröd om 1 kilo, 38 öre
efter
vikt. **PREUSSISKT**
bröd om 1 kilo, 35 öre.

FRIHERRE A. E. NORDENSKIÖLDS LIKBEGÅNGELSE I JAKOBS KYRKA. SITUATIONER OCH TYPER.

FOTO FÖR IDUN AF A. BLOMBERG.

1. SJÖMINISTERN OCH FRU L. PALANDER AF VEGA. 2. ÖFVERSTELÖJTNANT OCH FRU SVEDENBORG. 3. PROFESSORERNE F. KJELLMAN OCH N. DUNÉR. 4. PROFESSOR D. G. LINDHAGEN. 5. VETENSKAPSAKADEMIENS VAKTMÄSTARE SKÅRLÉN. 6. D:R O. NORDQVIST, FINSK FISKERIINTENDENT, EN AF VEGAMÄNNEN. 7. KISTAN I JAKOBS KYRKAS KOR. 8. FINSKA STUDENTKÅRENS ORDFÖRANDE FIL. MAG. G. MATTSSON OCH TILL HÖGER BORMÄSTAREN E. ÖHMAN, HELSINGFORS. 9. PRINS EUGEN. 10. KISTAN UTBÄRES UR KYRKAN. 11. GRUPP AF DE FINSKA DEPUTERADE TILL HÖGER PROFESSOR E. HJELT. 12. S. A. HEDIN. 13. D:R NORDBLAD TILL VÄNSTER OCH PROFESSOR C. LOVÉN TILL HÖGER. 14. PROFESSOR G. MITTAG-LEFFLER. 15. KRANSARNE BÄRAS IN I GRAFKAPELLET.

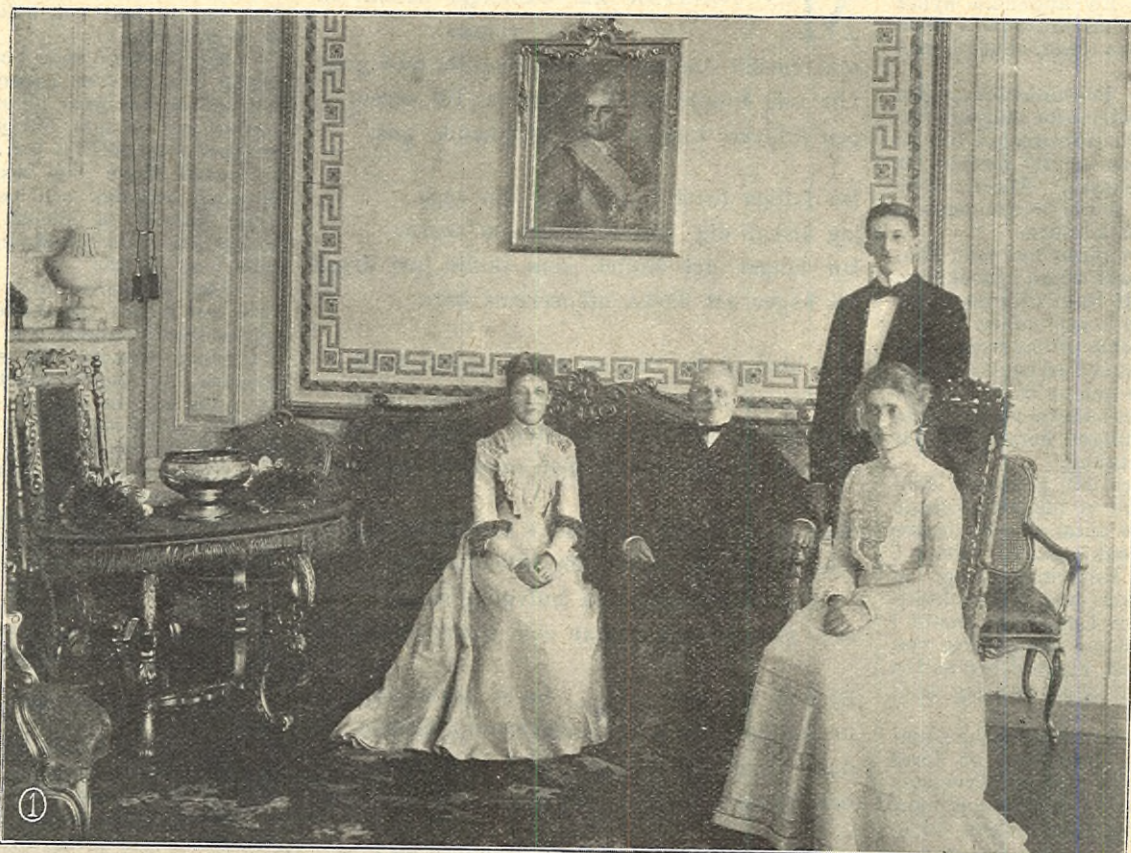

TILL WENNERBERGSMINNET. 1. KYRKOHERDEBOSTÄLLET I LIDKÖPING, DÅR GUNNAR WENNERBERG FÖDDES. 2. WENNERBERGSEKEN. 3. WENNERBERG I LECKÖ PARK. FOTO FÖR IDUN AF G. S. ANDER.

upsaliensiska universitetsungdomens hyllningsfest för gluntarnes skald, sistlidne maj månad, och hänvisa vi våra läsare till detta nummer.

För dagen ha vi satts i tillfälle att meddela en bild från W:s födelsehem: kyrkoherdebostället i Lidköping, hvilket ännu i dag har samma utseende, som då skalden föddes därstädes.

Vidare är afbildadt ett Wennerbergsminne: en ek, planterad af W. vid 8 års ålder. Plantan, var då lika gammal som den lille trädgårdsmästaren. Den står nu reslig och kraftig och sprider sin skugga i kyrkoherdeboställets trädgård. Den tredje bilden är den sista, som är tagen af Wennerberg. Den »knäpptes» söndagen d. 11 dennes, då statsrådet var på väg hem från studentmötet vid Leckö, dit han inbjudits.

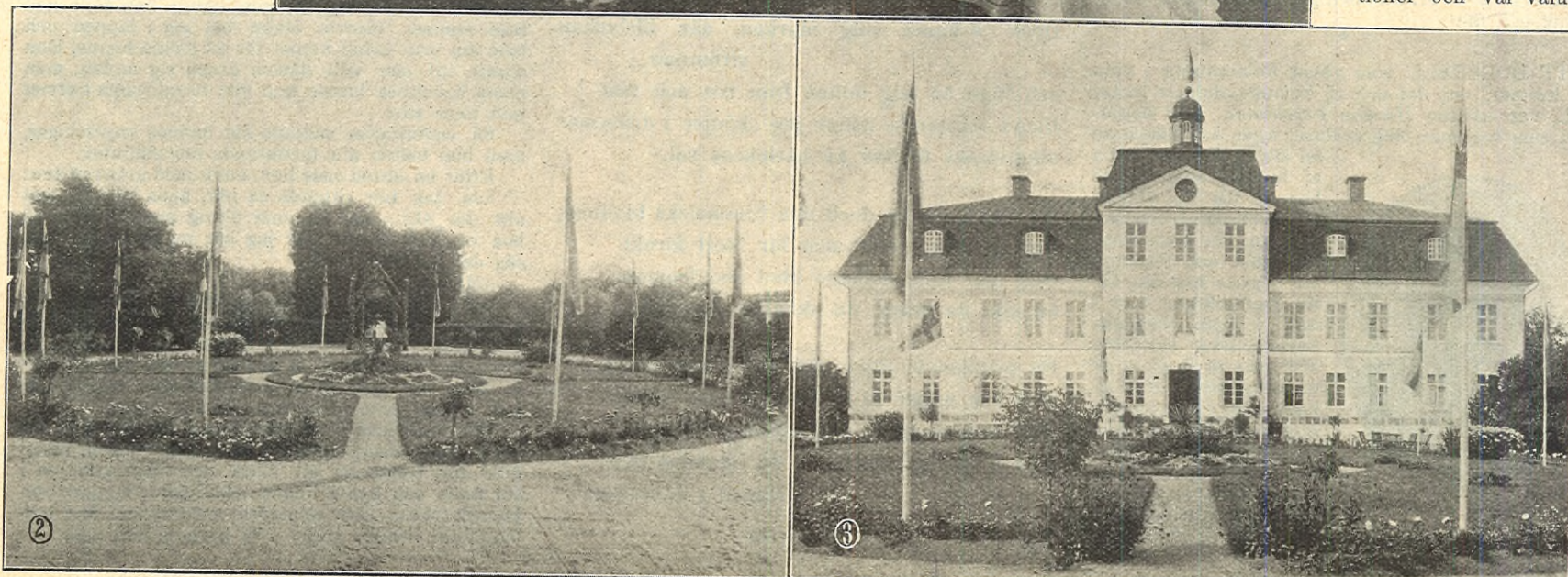

EN STÅTLIG och anslående familjefest firades den 22 dennes å godset Torönsborg i Östergötland, som innehafves och under somrarna bebos af grefve Gustaf Otto Mörner med familj. Grefve Mörner fyllde nämligen sagda dag 80 år och var då föremål för en storartad hyllning från anförvantes och vänners sida.

Med anledning af denna bemerkelsedag i den äldrige ädlingens lif meddelar Idun i dagsnumret porträtten af honom och hans familj samt en exteriör af godsets huvudbyggnad och trädgård, den senare i festskrud med anledning af högtidligheten.

*

FINSK SÅNG. Sedan Suomen Laulu våren 1900 gästade Sverige och då tillvann sig allmänt bifall genom sina lyckade prestationer och väl valda

1. GREFVEN OCH GREFVINNAN OTTO MÖRNER SAMT DERAS BARN FRÖKEN EBBA OCH GREFVE GUSTAF MÖRNER Å TORÖNSBORG. 2. PARKEN Å TORÖNSBORG. 3. EXTERIÖR AF TORÖNSBORG.

ETT TACK TILL »HUSTRU».

SIGNATUREN »MARISQUI» har anmodat oss att till förf. af uppsatsen »Lyckoslott», införd i Idun n:r 33, framföra en annan hustrus tack för den fint skrifna artikeln — hvilket uppdrag vi med nöje fullgöra.

BERIKTIGANDE.

EN ÄRAD INSÄNDARE har bedt få påpeka, att den i Idun n:r 33 meddelade uppgiften, det aflidna änkefru Liljeqvist skulle varit den enda kvinnliga innehafvaren af smidesverkstad i Stockholm ej är med rätta förhållandet öfverensstämmande, enär äfven en änkefru M. Skylberg sedan 19 år tillbaka drifver smidesverkstadsrörelse i hufvudstaden.

BRYTNINGAR. BERÄTTELSE AF SIGNILD.

(Forts. och slut från föreg. n:r.)

INGEN AF DEM tycktes benägen att börja samtalet, men slutligen sade Lily med ett ganska misslyckadt försök att tala i en obesvarad ton: »Jag ber ingenjören förlåta mina rysligt ohöfliga ord sist! Jag menade dem ej alls.»

»Bästa fröken, tänk då inte på sådana småsaker. Det var ju helt och hållet min skull, som retade er så grundligt.»

»Jag förstår,» sade hon sorgset, »ni tycker, att jag är bara en liten barnunge, som man kan förlåta allt och ej ens orkar bli ond på. Men,» hon sänkte rösten, »ni vet inte, hur jag har plågats sedan dess och hur förskräckligt jag ångrat mig.»

Henrik Malm blef vek om hjärtat, hennes låga darrande stämma och bedröfvade ögon gjorde ett djupt intryck på honom. Men han måste ju till hvarje pris vara förståndig, nu eller aldrig. Därför sade han vänligt:

»Kära fröken, ni är ju bara ett barn emot mig. Inte tror ni, att jag skulle kunna vredgas på er för några obetänksamma ord, som jag själf framkallat. Är någon klandervärd, så är det jag, som kunde glömma, att jag är minst tjugufem år för gammal att retas med en ung — — —»

Han afbröt sig tvärt, ty Lily hade slagit händerna för ansiktet och brast nu ut i en våldsam gråt.

»Hvad ni är grym, hvad ni är gränslöst grym,» snyftade hon utom sig.

Ingenjören blef alldeles häpen, han hade visst ej menat att sära henne, nu insåg han, att han gjort det och blef både ledsen och förargad.

»Lämna mig, gå, låt mig vara ensam,» framstammade hon mellan snyftningarna.

Lämna henne nu? Omöjligt. Ingenjören flyttade sig en liten smul närmare och sade i en underligt upprörd ton:

»Kära barn, hvad fattas er, kan jag inte hjälpa er?»

»Jo, just ni kunde hjälpa mig, om ni ville. Men jag är ju för er bara ett litet, litet barn, som ni ej bryr er det minsta om — — — jag, jag — — —»

Hennes fina gestalt skakades nu af en verklig konvulsion, det såg ut, som skulle hon falla ned från stenen. Henrik Malm bet sig i läppen och lade sin arm kring henne för att stödja henne. Hon spratt till och ville liksom draga sig undan, men nästa ögonblick lutade hon sitt brunlockiga huvud mot hans axel.

Så småningom saktade sig hennes snyftningar, men hon behöll allt fortfarande sin ställning.

Efter en stund sade hon, ännu med gråt i rösten:

»Ja, jag blir sittande så här, ända tills ni sagt allt det där. Jag kommer aldrig mer att sitta så hos er, och därför blir jag här nu så länge. Nå, säg det nu då.»

»Hvilket?»

»Jo, allt det där, som ni tycker: att ni är för gammal och jag en barnunge, som inte kan ha några känslor och så till sist om — — — nej, jag vill inte vara simpel, vi tala endast om mig och er.»

Hon såg upp på honom med sina vackra gråbruna ögon, som ännu voro fulla af tårar.

Det behöfdes både själsstyrka och ädelmod för att i denna stund motstå den ömma blicken, att ej falla för frestelsen att sluta den unga varelsen i sin famn och kyssa hennes skälvande läppar. Men Henrik Malm satt som förut med armen löst hvilande om hennes midja. Så började han tala.

EN KVINNLIG SKOMAKARE. Porträttet här bredvid framställer Finlands första kvinnliga skomakaregesäll Hulda Alice Rusk vid sitt arbete.

Hulda Rusk, den andra i ordningen af 8 sy-skön, är född den 14 juli 1884 och dotter till skomakaremästaren Johan Rusk i Mariehamn.

Redan som helt liten visade hon ett lifligt intresse och fallenhet för faderns yrke, och vid fyllda 13 år började hon på fullt allvar sin lärotid vid lästen med det resultat, att hon $3\frac{1}{2}$ år senare af Mariehamns handtverksförenings direktion erhöi sitt gesällbref.

Med den energi och håg för yrket, som hon besitter, torde det därför ej dröja länge, förrän Finland i henne får sin första kvinnliga skomakaremästare.

HULDA ALICE RUSK.

TISTLAR.

MIG TÖRSTAR likt dammiga tisteln vid vägen,

som suckat om vatten, men stänktes med grus.

För mig hvarje sanning försinat till sägen, och löftenas himmel står brännande ljus.

Du fattiga tistel, jag känner din saga, jag älskar dig, vägens föraktade skarn.

Du fångar det stoftet, som skulle just draga till ängen att fläcka utkorelsens barn.

Ditt blad ej för daggen blef kosteligt käril, din krona blef doftlös som stigarnas sand, och aldrig din blomma fick gunga en fjärl, och aldrig din stängel blef smekt af en hand.

Men ser jag dig skrudad i smålekens taggar, min hjassa sig sänker för lidandets lott — hur helgonaliljan än hufvudet vaggar och glänser och doftar och dömer dig blott.

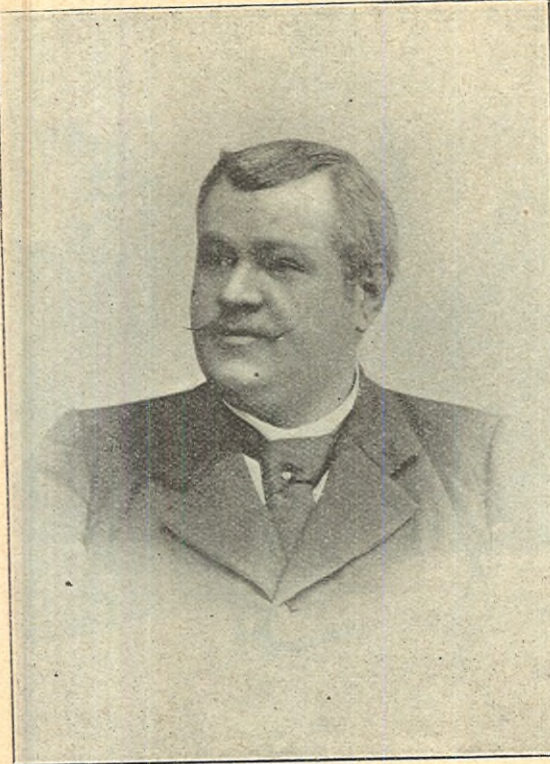
Ej hon vet om torka... Inom henne stiger ur fuktiga tufvan en springbrunns kaskad, där vattnet till lyckligas lif henne viger och glorian hvälfver kring blomma och blad.

Dock bränner mig marken, där lufslyckan strömmar, och lögn är mig doften från ros och viol. Bland törstande tistlar jag skönjer i drömmar utkorelsens fläckar på kärlekens sol.

Du tistel, du är dock den himmelska blomma, som ger sig i offer och får blott förakt. Och mer dina solkade blad äro fromma än alla de skära, du skänkte din vakt.

De prunkande liljor den gärna kan mista, som var under lifvet från lyckliga skild; men sira en gång den olyckliges kista med dammiga tisteln — de lidandes bild!

HARALD JACOBSON.

CARL VON KNORRING.

program har finsk sång stått högt i kurs på denna sidan Bottenhafvet. En angenäm nyhet är det därför, att åtminstone hufvudstaden i nästa vecka åter får lyssna till finska toner, ehuru burna af andra stämmor än sist.

På inbjudan af danska journalistföreningen har nämligen den finska akademiska sångföreningen just i dagarna afrest till Köpenhamn för att därstädes gifva trenne konserter till förmån för nämnda sällskaps pensionskassa. Kören, icke mindre än sextiofem man stark, är sammansatt af eliten af de finska studentsångarna.

Efter många enträgna begäran har man jämväl lyckats anordna en konsert äfven i Stockholm och kommer denna, så vidt intet oförutsedt inträffar, att gå af stapeln den 2 september.

I spetsen för de akademiska trubadurerna står byråchefen för finska verstverket Carl von Knorring. Själf gammal studentsångare och en af de ledande krafterna i Helsingfors' musikaliska värld, torde hans blotta namn vara en fullgod borgen för det vackra företagens lyckliga utgång.

Och då vi i dag publicera den populära ledarens gemytliga konterfej, äro vi lifligt förvissade om, att ett aktningssjudande antal af våra läsare och läsarinor med ett igenkännande glitter i ögonen skola skåda »Kalle Knorrings» drag, om också ej kamerabiliden återger dem så karaktäristiskt, som härom året Albert Engströms ritstift i Strix. Det har blifvit sagdt om byråchefen von Knorring, att han känner hela Finland och halfva Sverige — och för en gångs skull tror jag talesättet är riktigt.

Vi önska hjärtligt den finska akademiska sångkören all möjlig lycka och framgång på deras färd till svenska och danska bröder, förvissade om, att våra önskingar skola blifva uppfyllda, tack vare dess erfarne och populära ledares skicklighet och nit.

—St—st—

ETT DÖDSFALL, som väckt förstämning i vida kretsar, om det ock ej kommit alldeles oväntadt, var artisen Herman Feychting. Rikt begåfvad som tecknare och målare, ägde han därjämte en aldrig sinande källa af humor, som gjorde honom till en medelpunkt i kamrat- och vänkretsen, där hans slagfärdighet och förmåga att berättta historier alltid dref glädjen högt i tak. I John Johnsons humoristiska skildring »De tre» är F. en af de tre kamraterna. Som idkare af segelsporten var F. vida känd och intog på detta område ett mycket framstående rum.

H. FEYCHTING.

Feychting, som på de senaste åren varit sjuklig, afled vid 36 års ålder.

Pellerin's Margarin
är bäst!

De bästa sidentygerna

Nyheter i största urval direkt från fabriken.

E. Spinner & C:ie, Zürich

(förr J. Zürrers sidenfabrik).

erhåller man af förstklassigt råmaterial i solida färger. Den som önskar ett godt, hållbart sidentyg, torde rekquirera prover från den gamla välrenommerade Sidenfirman

Sparkasseräkning

5 proc. ränta.
Nordiska Kreditbanken
8 Drottninggatan 8
Mynttorget 4 Drottninggatan 102

Allm. telefon: 8 68, 47 35, 47 36. Riks telefon 1 79.

Olaus Olssons Kolimport-Aktiebolag

etableradt i Stockholm 1880.

1:a Anthracit.

Hushållskol. Cokes. Briketter.

Göteborgs Handelsskola

Göteborgs och Västra Sveriges förnämsta och mest anlitade Handelsläroverk. (Grundad 1880), Erik Dahlbergsgatan 2, Göteborg. Höstterminen börjar den 5 september 1901. Vid läroanstalten emottagas såväl kvinnliga som manliga elever af hvarje samhällsställning och utan afseende på ålder eller förkunskaper. Grundlig, fullständig och praktisk undervisning i dubbla italienska bokhålleriet, räkning, skönskrifning, rundskrift, träskrift, stenografi, maskinskrifning, svenska, tyska, engelska och franska språken. Ämnena äro valfria. Skolan är äfven behjälplig att så vid möjligt är, anskaffa platser åt sina elever. Nya huvudkurser börja den 18 september, den 3 och 17 oktober samt 1 november. Bref besvaras med omgående och prospekt kostnadsfritt på begäran. Göteborg i juli 1901. Karl O. Lindeberg, Skolans föreståndare

Sparkasseräkning

Räntegodtgörelse 4 1/2 proc.
Aktiebolaget
Stockholms Diskontobank
Hufvudkontor: REGERINGSG.
Afdelningskontor: HÖTORGET 8.

Bankaktiebolaget
Stockholm—Öfre Norrland,
Drottninggatan 6.
Hushållsräkning 4 %.
Kassafack till 15, 20, 25 kronor.

Barnängens Corilit,

hvit, brun och svart, i tuber och burkar.
Bästa putscream för skodon!

Rättvik.

Ombyte af vistelseort, frisk luft är Hälsa, Kraft o. Energie.

Kupongböcker, hvori allt inberäknadt för att, efter behag, längre eller kortare tid vistas i Fru Skoghs (firma Wilhelmina Wahlgren) Hoteller i Rättvik, Storvik och Bollnäs. Finnas att tillgå i Rosebyrån, Operahuset härstades.

Wilhelm Rieger

parfumeur,
Frankfurt a/M,
rekommenderar såsom specialiteter:
Genomskinlig kristalltvål
Erkänd den bästa och i bruket drygast af alla toilette-tvålar.
Perles d'or.
Ny och fin parfym för näsduken.
Finnes i alla finare parfymaffärer.

Inteckningsbolaget.

Högsta depositionsränta..... 4 1/2 %
Kapitalräkningsränta 4 1/2 %
Sparkasseränta (vid afdelningskontoret) 4 %

Sydsvenska Kredit-Aktie-Bolaget,
Stockholm, 17 Fredsgatan 17.
Afdelningskontor Götg. 31.
Fonder kr. 4,440,000

Deposition 4 1/2 %
Kapitalräkning 4 1/2 %
Sparkasseräkning 4 %
Opp- & Afskrifning 2 %

Använd vid
Lackning af buteljer
Monténs Vaxlack
Finnes hos hrr specerihandlande.

Hernösands Ensk. Bank

Kungsträdgårdsgatan 16.
Sparkasseräkning — Kassafack
från 15 kronor för år.
Värdehandlingar mottagas till förvaring och förvaltning af Notariatsafdelningen.

Toilett-papper,

af bästa kvalitet, sändes mot efterkräff i paket å 2 eller 5 kr. fraktfritt pr järnväg från Bäckhammars Nya Aktiebolag, adr. Värml. Björneborg

LAGERMANS

Blank-Svårta

"TOMTEN"

Brages Isif

ränter för delaktiga.
Ingen förvaltningsavgift.
BRAGES Hufvudkontor, 12 Kungsträdgårdsg. Stockholm.

JOH. LUNDSTRÖM & C:o.

Stenkol, Cokes
Anthracit
Carré-Briketter.

Varumärke. Varumärke.

Rikst.	Kontor:	A. Tel.
4 27	22 Skeppsbron 22	22 88
22 20	5 Strandvägen 5	60 19
20 12	1 Parmmätaregatan 1	61 98

INTE GOLFDRAG eller SKUROS mera om man använder FORSHAGA LINOLEUM MATTOR

Högstedt & C:o

32 Regeringsgatan 32 — Stockholm —
Specialitet:
Bordeaux- & Bourgogne-viner
Billiga priser.

Glöm icke att
Mustads Taffelgrädd
är bästa och billigaste bordsmör.

Nordiska Industriaktiebolagets detaljaffär, Göteborg.
Största urval af tröjor, strumpor och kalsonger i såväl Lahmann, Ramie, som och alla öfrige nu brukliga tricoutunderkläder för damer, herrar och barn.
Största urval af helunderdräkter för damer.
Från vår tapissierafdelning rekommenderas vårt väl sorterade lager af såväl enkla, som och de mest eleganta uppritade, påbörjade och färdiga handarbeten.
Största urval af materialer i Boj, Filt, Kläden, Yllestramalj, Congress, Garner, Sitte m m (G. G. 4619)

Järnets kvalitet, ej dess kvantitet, är det viktigaste för att åstadkomma blod.
Järnets kvalitet och kvantitet i capsuloids äro vetenskapligt riktigt.
Köpenhamn 5/7 1901.

The Capsuloids Comp.
I fjor förlorade min lilla flicka (13 år gammal) aldeles sin matlust samt blef blek och mager under den starka värmen, men i år gaf jag henne 3 capsuloids, så snart värmen inträdde. Jag visste, att det var ett godt medel, ty jag hade själf begagnat det, då jag var nedkommen och mycket svag, och jag kan med nöje intyga, att resultatet äfven i detta fall blef utmärkt. Min lilla dotter är oaktadt värmen liflig och glad, har god matlust och en förträfflig hy.

Högaktningfullt
Dronningens Tvärgade 20.
MARIE HANSEN.

Järnets kvalitet och kvantitet i Capsuloids äro vetenskapligt riktigt. De passa för alla magar. De åstadkomma riktigt nytt blod och rekommenderas af de mest framstående medicinska professorer och läkare samt af The Lancet, hvilken är den största medicinska tidskrift i världen. Erhållas i Sverige å alla apotek å kr. 2.50 pr ask. Enda fabrik: Capsuloid Company, 81 Snow Hill, London.

Som vi den 1 januari 1902 komma att ombilda vår affär till

aktiebolag

hafva vi beslutat

Realisera

hela vårt stora lager af

Möbler, Mattor, Möbeltyger, Gardiner m. m.

med alla nu inkomna nyheter, till betydligt nedsatta priser, samt delvis till och under inköpspris, och rekommendera vi detta enastående tillfälle vid uppköp af ifrågavarande artiklar.

OBS. Realisationen fortgår hela hösten. Vördsamligen

Myrstedt & Stern,

Kongl. Hofleverantörer.

11 Drottninggatan.

Bättre plats,
högre lön,
utan tidsspillan.

Detta är en erfarenhet, som gjorts af hundratals män och kvinnor, hvilka begagnat sig af det nya undervisnings-sättet genom korrespondens. Ni kan studera på Edra fristunder, hvar Ni än befinner Eder. I stället för att vänta ärvs, tills tid eller ekonomiska förhållanden tillåta det, kan Ni redan nu börja Edra studier. Vi erbjuder Eder — under garanti om säkert resultat — grundlig undervisning pr korrespondens i bokföring (enkel och dubbel italiensk för minuthandel, grosshandel, fabriksrörelse och landbruk), handelsaritmetik (snabbräkning), algebra, stenografi, skönskrifning, rättskrifning, växelräkning, handelsrätt, allmänna kontorsgöromål, handelsterminologi samt svensk, tysk och engelsk handelskorrespondens.

Laga afgifter. Förmånliga betalningsvillkor. Förkunskaper ej nödvändiga. Begär referenser och vi skola sända Eder sådana från någon elev i Eder trakt! Prospekt och profbref gratis. Angif hvilket ämne Ni önskar!

Malmö Språk- & Handeldsinstitut.
Direktör H. S. HERMOD.
Rikst. 1428. Söderg. 17, Malmö.